

LA BANDERA BRITÀNICA S'AFEBLEIX DAVANT LA REPUBLICANA IRLANDESA A L'ULSTER

Irlanda del Nord torna a ser víctima de la seva herència colonial britànica. Colonitzada brutalment per Anglaterra, d'ençà fa quatre segles, amb l'expulsió dels irlandesos del seu territori pels nous invasors i amb l'expropiació de bona part de les seves terres pels nous propietaris arribats de la baixa Escòcia i del nord d'Anglaterra.

L'Ulster, que a hores d'ara té una població de més d'1,8 milions d'habitants i un territori que s'acosta a la meitat de Catalunya, va continuar unida al Regne Unit quan Irlanda s'independitzà, al 1921. Aleshores, els republicans irlandesos – majoritàriament catòlics – només eren un 35% però aquest percentatge ha anat augmentant any rere any i sobretot després de la pau de 1998, que va acabar amb l'enfrontament armat de varies dècades amb 3.254 morts i 50.000 ferits.

Malgrat la pau, la tensió s'ha mantingut sempre alta i encara més, quan els privilegis dels unionistes van disminuint i la població republicana irlandesa s'ha anivellat amb la unionista monàrquica. Ara, l'esclat violent

per diverses ciutats nord irlandeses el protagonitzen joves obrers unionistes juntament amb adults paramilitars que veuen perillar la seva hegemonia i se senten abandonats per Londres.

Només faltava una guspira per que esclatés de nou la revolta. Aquesta s'ha fet palès aguditzada per la

pandèmia, el resultat del brexit i el no actuar, ni la policia ni els jutges, contra els assistents al funeral d'un exmembre de l'IRA, que s'havien saltat les restriccions. Els revoltats no suporten que ara hi hagi una frontera comercial amb Anglaterra, amb duanes, al mar d'Irlanda mentre aquestes no existeixen a la frontera amb la República d'Irlanda.

Sens dubte, és un símptoma evident de que, cada cop més, la Unió Jack (la bandera britànica) s'inclina davant la bandera republicana irlandesa a Irlanda del Nord.

